

## **ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μάρκ. ιε΄ 43- ις΄ 8)**

### **22 Απριλίου 2018**

Πέρασαν ἡδη δύο ἑβδομάδες ἀπὸ τὴν πανεφρόσυνη ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔμεῖς ως μέλη τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας συνεχίζουμε νὰ πανηγυρίζουμε καὶ νὰ ζοῦμε μέσα στὴν ἴδια ἀναστάσιμη χαρά. Αὐτὸ τὸ ἀναστάσιμο πανηγύρι εἶναι ἑορτὴ διαρκείας. Δὲν εἶναι μόνον οἱ τρεῖς ἡμέρες. Οὕτε μόνον οἱ σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴν Κυριακὴ τὴν Ἀνάσταση. Εἶναι ὀλόκληρο τὸ ἔτος, ἀφοῦ κάθε Κυριακὴ μὲ τὴν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας ἑορτάζουμε πανηγυρικὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μόνον αὐτὸ τὸ λατρευτικὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀρκεῖ γιὰ νὰ δείξει ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῆς Ἀναστάσεως στὴ ζωὴ τῶν χριστιανῶν. Εἶναι αὐτὴ ποὺ φωτίζει καὶ νοηματοδοτεῖ τὸν βίο μας. Εἶναι αὐτὴ ποὺ δίνει ἀπαντήσεις καὶ λύσεις στὰ ζωτικὰ προβλήματα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν, ὅπως τὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου καὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς.

Όπως κάθε ἀναστάσιμη γιορτινὴ ἡμέρα φωτίζει καὶ μία ξεχωριστὴ πτυχὴ τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν, ἔτσι καὶ ἡ σημερινὴ Κυριακὴ τονίζει ἴδιαίτερα τὴ σχέση τῶν χριστιανῶν γυναικῶν μὲ τὸν ἀναστημένο Χριστό. Κι αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνει προβάλλοντάς μας τὸ παράδειγμα τῶν μυροφόρων γυναικῶν.

Ποιὲς ἥταν αὐτὲς οἱ μυροφόρες γυναικες; Ἡταν μία ὄμαδα γυναικῶν, ποὺ τρία χρόνια ἀκολουθοῦσαν καὶ διακονοῦσαν τὸν Ἰησοῦ. Στὸ σημερινὸ εύαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀναφέρονται τρεῖς ἀπὸ αὐτές. Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς, ἄλλες γνωστὲς ἥταν ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰωακὴφ καὶ ἡ Παναγία. Ὄλες αὐτές, μαζὶ καὶ μὲ ἄλλες, εἶχαν μεγάλο πόθο νὰ μαθαίνουν ἀπὸ τὴν διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴ δράση του. Ἔβλεπαν τὰ θαύματα ποὺ ἐπιτελοῦσε. Πίστευαν στὸν Χριστὸ καὶ τὸν ἀγαποῦσαν πολύ. Ἐδειχναν τὴν ἀγάπη τους μὲ τὴν θυσία. Δὲν ύπολογιζαν τὸν ἐαυτό τους. Δὲν πτοοῦνταν ἀπὸ τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν ἐχθρότητα τῶν ἀρχόντων πρὸς τὸν Χριστό. Γιὰ τοὺς ἄρχοντες, τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς φαρισαίους, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἥταν πρόκληση, γιαυτὸ αἰσθάνονταν ἐχθρικὰ καὶ τὸν περιφρονοῦσαν. Αὐτονόητα περιφρονοῦσαν καὶ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ μεγαλεῖο τῶν Μυροφόρων γυναικῶν. Αὐτὸν ποὺ οἱ ἄλλοι τὸν χαρακτήριζαν ως πλᾶνο, ως φίλο τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ τῶν τελώνων, αὐτὸν ποὺ οἱ ισχυροὶ τοῦ κόσμου τὸν περιφρονοῦν, τὸν ἐχθρεύονται, τὸν δικάζουν, τὸν καταδικάζουν καὶ τὸν σταυρώνουν, οἱ Μυροφόρες τὸν πιστεύουν ως Κύριο καὶ θεό τους. Τὸν ἀγαποῦν, τὸν διακονοῦν καὶ μένουν κοντά του ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμές. Ὅταν ὁ Κύριος δικάζεται ἀπὸ τὸν Ἀννα καὶ τὸν Καϊάφα, ὅταν ἀποστέλλεται στὸν Ἡρώδη καὶ ὅταν

άνακρινεται άπο τὸν Πιλᾶτο, ἐκεῖνες παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ κάθε βῆμα. Ὄταν ἀνεβαίνει στὸν Γολγοθᾶ φορτωμένος τὸν βαρὺ σταυρό, τὸν ἀκολουθοῦν μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ὄταν τὰ καρφιὰ τρυποῦν τὰ ἄχραντα χέρια του, ἐκεῖνες σφίγγουν τὰ δικά τους. Ὄταν δέχεται τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὶς ὕβρεις κι ὅταν ἡ λόγχη τρυπάει τὴν ἀγία του πλευρά, περνάει δίστομη ρομφαία τὴν δική τους καρδιά. Στέκονται δίπλα στὸν σταυρὸ βουβές, ἀμίλητες, γεμάτες ἀπορία καὶ ἀνθρώπινο πόνο.

Καὶ ὅταν ὅλοι ἔγκαταλείπουν τὸν Χριστό, ὅταν καὶ αὐτοὶ οἱ μαθητές του κρύβονται «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», οἱ Μυροφόρες ὑπερνικοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἐρχονται «λίαν πρωὶ, σκοτίας ἔτι οὕσης» στὸ μνημεῖο, γιὰ νὰ περιποιηθοῦν μυρώνοντας τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Διδασκάλου μὲ σεβασμὸ καὶ συνέπεια στὰ νεκρικὰ ἔθιμα. Δὲν τοὺς σταματᾶ κανένας φόβος. Οὔτε τὸ μῖσος τῶν ἀρχόντων, οὔτε τῶν στρατιωτῶν ἡ σκληρότητα, οὔτε τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι. Ὄλα τὰ νικᾶ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

τὰ πρόσωπα τῶν Μυροφόρων, ποὺ προβάλλονται σήμερα γίνονται τὰ πρότυπα καὶ τὰ παραδείγματα γιὰ τὶς χριστιανὲς γυναῖκες ὅλων τῶν αἰώνων. Κάθε ἀληθινὴ χριστιανὴ εῖναι καὶ μία μυροφόρα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἐποχή της. Κύριο γνώρισμά της εῖναι ἡ γνήσια, ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Ἡ πραγματικὴ χριστιανὴ ὡς μυροφόρα παραμερίζει τὸν ἔαυτό της καὶ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν Χριστὸ κάτω ἀπὸ ὁποιεσδήποτε συνθῆκες. Στὸν ἱερὸ ναό, στὴ Θεία Λειτουργία, στὸ κήρυγμα, στὴν κατήχηση. Ἡ πραγματικὴ χριστιανὴ γυναίκα ἐπιθυμεῖ καὶ ἀγωνίζεται νὰ κάνει ὅ,τι ἀρέσει στὸν Χριστό. Καὶ τὸ κάνει μὲ ὅλη της τὴν καρδιά. Τὴν θέλει ὁ Χριστὸς ἀπλῆ, ἀνεπητίδευτη, σεμνή, διακριτική; Τὸ κάνει μὲ πολὺ χαρά. Τὴν θέλει ὁ Χριστὸς στὴ διακονία τῶν ἐν ἀνάγκαις ἀδελφῶν; Τὸ κάνει ὄλοπρόθυμα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ Μυροφόρες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας σ' ὅλους τοὺς αἰώνες καὶ στὶς μέρες μας, μαρτυροῦν τὴν συνεχιζόμενη στὴν ἴστορία ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀκυρώνοντας ἔμπρακτα τὴν ἀπιστία τοῦ κόσμου, ποὺ ὀδηγεῖ στὴ φθορὰ καὶ στὸν θάνατο, γιὰ νὰ παρέχουν στὸν καθένα τὴν ἐμπειρία ὅτι «Χριστός Άνέστη».

[dkpdf-button]